

David Allen: DIVOKÉ PRÁZDNINY

Kapitola šestá: LOV

Ve školce jsem moc rád hrál na honěnou, na babu, nebo prostě běhal po hřišti a snažil se chytit kamarády, nebo utíkal před nimi. Většina kluků z těch her vyrostle, prostě jim najednou připadnou nudné a "pro mrňata". Pokud to někdo říká, asi mu chybí fantazie. Stačí trochu "vylepšit" pravidla.

"No kde sté! Už sme chtěli začít bez vás!" Možná už jsem zmiňoval, že za vesnicí je polorozpadlá továrna, kam nikdy nikdo nechodí. A tam jsme se sešli s Veverčáckou partou. "To určitě! Takhle hra se musí hrát šest na šest, jinak to není fér. "Havran narážel na loňské problémy, kdy v naší partě bylo pět kluků a Veverčáků bylo šest, takže spousta zajímavých věcí se nedala dělat. Třeba Lov. Lovecké hry byly v naší vesnici vždycky oblíbené, i strejda je prý kdysi hrával... Ale když se členem naší party stal Vlčák, nastal jim zlatý věk... To on vymyslel nová pravidla a vůbec je podstatně vylepšil. A když se stal šéfem party, udělal z Lovů pravidelnou záležitost. Vlčák je z myslivecké rodiny, lovec tělem i duší. Ale má rád zvířata, jako my všichni. Takže nelovíme zajíce, vysokou, bažanty. Je tu mnohem lepší kořist, a sice Veverčáci. Ne, prosím, nelovíme ty roztomilé, zrzavé chlupaté potvůrky. Lovíme kluky z Veveří. Ti nejsou roztomilí, kožíšek taky nemají, jsou to jenom potvory (někteří zrzaví).

"Tak. Pravidla jako minule?" "Jako minule, Martine. Každý je lovec, každý je kořist. Šátky máte?" Hra je to jednoduchá, a v zásadě se moc neliší od staré dobré "hry na honěnou". Šátky jsou uvázané na volno kolem krku a dají se lehce strhnout. Kdo přijde o šátek, přichází o svobodu. Hraje se v ohraničené části lesa, kterou nesmíme opustit. Kdo přijde o šátek, musí následovat lovce "do kobky" (což je tady, ve staré továrně), kde bude svázan a uvězněn. Družstvo, které ztratí všechny hráče, prohrálo, a musí... Ale nepředbíhejme. Teď se musíme přesunout na start.

Sešli jsme se v rohu lesa a netrpělivě čekali na signál. Vlčák a Martin si seřídili hodinky. Jak se ručička blížila k nule, srdce se mi rozbušilo. Pip... Pip... Pip... Píííp! Vyrážíme. Půjdeme po dvou. Já s Havranem, Vlčák s Vrabčákem, Lišák s Klusákem. Vyrázili jsme k nepřátelské základně. Nejdřív rychlým sprintem, pak pomaleji, nakonec plížením. Srdce jsem měl až v krku, rozhlížel jsem se, jestli mě někdo nesleduje. Tohle jsem miloval! Všechno, co leželo za hranicemi lesa, najednou přestalo existovat. Najednou šlo o jediné. Přežít! Jsem kořist. A jsem i lovec.

Dorazili jsme na místo. Nepřišel někdo z nepřátel dřív? Všechno pročesat a prohlídnout. V každém keři a za každým kmenem se může skrývat nebezpečí. Ne, ne, štěstí nám tentokrát přálo. Schoval jsem se do keře a poslal Havrana napřed. Sezení na čekaně není moc příjemné. Musíte zůstat v naprostém klidu, přitom tělem pumpuje adrenalin, který nutí běžet a běžet a běžet... Musíte být pořád ve střehu. Nejedna lovec v úkrytu čekal na kořist, a kořist se k němu mezitím tiše připlížila zezadu a ulovila jeho.

Netrvalo to ani deset minut. Konečně! Havran pádil a za sebou vedl dva nepřátele. Nepoznal jsem je, ale modré šátky značily, že stojíme na opačné straně. Čekat. Už jsou skoro pode mnou... Skoro... Ještě kousek... Veverčáci tušili nějakou lest. Ale uvědomili si ji příliš pozdě. Seskočil jsem ze srázu a přistál

přímo na Jirkovi. Oba jsme udělali několik kotrmelců, ale podstatné bylo, že já držel v ruce jeho šátek a svůj jsem měl pořád na krku. Filip, druhý z pronásledovatelů, se zarazil. To byl málem jeho konec. Havran udělal čelem vzad a role se vyměnily. Z lovců se stala kořist. Za pár vteřin jsem oba ztratil z dohledu.

Rád bych ulovil i Filipa, ale pravidla mi to nedovolovala. Jirkův šátek jsem si uvázal na ruku jako trofej a svou kořist jsem vedl do kobky. Teď nemůžu lovit ani být uloven. "V pohodě?" Všiml jsem si totiž, že Jirka má po mém "zásahu" odřené koleno a loket. Srazil jsem ho dost tvrdě. "Dobrý. Ty?" Přikývnul jsem. Lov je extrémní sport, na modřiny a škrábance se tu nehraje.

Když jsem přišel do staré továrny, už jsem tam nebyl sám. U "nepřátelské" stěny seděl David, u "naší" Vlčák s Vrabčákem. Vrabčák měl natržené triko a ze rtu mu kapala krev. Vlčák měl podezřele napuchlou tvář. Super, takže je to zatím 2:2. Svázal jsem Jirkovi nohy a ruce a přivázal ho k železné skobě ve zdi. Vyšel jsem ven. Deset kroků kolem továrny mám pořád imunitu. Ale jakmile udělám ten jedenáctý, můžu se ve vteřině stát zase štvanou zvěří. Rychle jsem vběhl do lesa. Pokusím se najít Havrana.

"Sakra!" oběhl jsem na místo, kde jsme přepadli Jirku s Filipem, ale Havran tam nebyl. Místo toho tam čekal Martin a ještě další Veverčák. Byl jsem neopatrný. Měl jsem čekat, že tu budou, ale já se ani neplížil. Rychle jsem udělal čelem vzad a vyrazil. Dral jsem se lesem, mlázím, přeskočil potok, ale ne a ne je setřást. Pak jsem si uvědomil, kde jsem. Tuhle část lesa mám moc rád, protože sem chodím na... ostružiny! Prudce jsem zabočil vlevo a rychle si vzpomněl, kde jsou ostružiny řidší a kde hustší a vlétl do keřů. Bylo to, jako když vám někdo přejede kůži smirkovým papírem. Celé tělo najednou. Ale v zápalu boje jsem bolest nevnímal. Vnímal jsem jenom, jak nepřátelé, neznalí terénu, dostali mnohem tvrdší zásah ostružinami než já. Martin zakopl o šlahoun a svalil se do trní. Toho jsem využil a zmizel jím z dosahu.

Byl jsem zadýchaný, poškrábaný, unavený. Bloumal jsem po lese a hledal úkryt, kde bych si mohl lízat rány. Pravidla zakazují zůstat v úkrytu déle jak půl hodiny, tohle pravidlo museli kluci přidat předloni, když jsme rozšířili hrací plochu a některé hry se vleklely.

Zkusil jsem vylézt na strom. To je vždycky riziko - musíte soupeře vidět dřív, než on uvidí vás. Tentokrát jsem měl štěstí. V dálce jsem zahlédl Honzu, jak číhá na kořist, a o mně zjevně neví. Pomalu jsem se k němu připlížil. Zul jsem si boty a našlapoval opatrně, měkce. Pak jsem si všiml, že Honza má v ruce klacek. To byla komplikace, ale jestli mu seberu šátek dřív, než si mě všimne... Vzal jsem si pro jistotu taky prut a pomalu, krůček po krůčku... Ještě krůček... Ještě krok... Už jsem se natahoval pro šátek...

ŠVIH! Jen tak tak jsem zvládl uskočit, ale už letěla další rána. Instinktivně jsem ji zablokoval vlastním prutem a vyrazil proti nepříteli. V souboji jsme oba schytali pár ran. Tohle je poslední zoufalý pokus o záchranu – když jde při lovu do tuhého, obklíčená nebo do kouta zahnaná kořist se může bránit všemi prostředky. Před rokem chtěli kluci souboje zakázat, ale nakonec jsme si řekli, že je to zajímavá, i když občas bolestivá, součást hry. Jen jsme se dohodli, že se nebude útočit na obličej.

Jau! Au! Schytal jsem pár švihaců a na ruce a na stehně mi naskočil rudý pruh. Ale v zápalu boje jsem nedbal bolesti! Honza byl větší než já, navíc zkušenější "šermíř". Rozumný bojovník by takticky ustoupil. Já ale byl tak rozpálený, že vzdát se nepřipadalo v úvahu! A tu máš! A tady! Švih! Prásk! A... Aúúúúú! Tahle rána šla přímo na hřbet ruky, což pochopitelně příšerně bolí. Větev mi vylétla z ruky a já stál sám a nezbrojený, proti mnohem většímu a divočejšímu soupeři. Rozhodl jsem se pro ústup, ale bylo pozdě. Au! Aúúúú! Aúúú! Jááúúú! Honza v zápalu boje nemohl přestat, rány prutem přšel na moje tělo, zakopl jsem, spadl na zem, a už si jenom kryl hlavu a schytával ostré a bolestivé šlehy přes záda a přes zadek. Když mi strhl šátek, byl jsem celkem rád, že už to skončilo.

Byl jsem pevně přivázán ke skobě. K mému překvapení už tam na mě čekal i Havran, kterého zajali krátce po našem přepadení. Filip ho zavedl do hlubin veverčáckého teritoria a on padl do podobné pasti, jakou jsme používali my. Kromě něho byl zajatý i Lišák takže na naší straně zbýval už jenom jeden bojovník. To nebylo dobré. Na druhou stranu, u nepřátel seděli... Martin, Jirka, Filip, David i Jarda! To znamená, že v lese už je taky jenom jeden Veverčák! Takže teď kdo s koho!

Západ slunce se neblížil ani omylem. To jsem vám asi neřekl, naše hra končí západem slunce. Dřív se končilo v přesný čas, ale kluci o prázdninách odmítali nosit hodinky a řídit se minutovou ručičkou jako ve škole, takže konec hry určí západ slunce. Pokud do západu slunce nikdo nevyhraje, vyhlásí se remíza, možná jen s nějakým lehčím trestem pro ty, kdo se nechali chytit. Teď to ale asi nehrozí.

Minuty byly napínavé (a ne proto, že jsem byl napnutý a přivázaný ke skobě...). Konečně se venku ozvaly kroky. Vede Klusák Honzu, nebo Honza Klusáka? Ať tak nebo tak, hra skončila. Ale kdo vyhrál? Do dveří vešel...

ANO! Ano! Ano! Jo! Honza měl ruce za hlavou, krk bez šátku, a za ním vítězoslavně kráčel Klusák. Ukázalo se, že Honza na něj zkusil to, co na mě. Vyskočil na něj s prutem a zkusil ho zbičovat k poslušnosti. Ale Klusák je starší, silnější, a navíc (a to je tajemství) jeden z žokejů ve stáji dělá šerm, takže Klusák něco pochytíl.

Někdo by řekl, že tady hra končí. Kdepak, přátelé. Ta zábavná část právě začíná!

"Tak co jim provedeme?" Klusák nás postupně odvázal. "Já bych je normálně seřezal." "Nene, dneska musíme vymyslet něco speciálního. Bili se jako psi, za to je obyčejnej vejprask málo." Totiž, takhle: Jak už jsem říkal, hra končí západem slunce. A to i když jsou všichni ulovení. Zajatci jsou až do večera naši! To je trest pro tým, který prohraje, a zároveň motivace vydržet co nejdýl. Čím dýl totiž unikáte, tím kratší je potom... Mučení!

Slunce bylo poměrně vysoko nad obzorem, že máme tak jednu, dvě hodiny. Podstatnou část strávíme vymyšlením důmyslných a krutých mučení, vymyslíme samozřejmě nahlas, aby nepřátelé věděli, co je čeká. "Já bych každého mučil jinak." "Jo? A kdo ti vymyslí 6 druhů mučení?" "Klidně já. To dám z hlavy." Lišák byl vždycky hlava, ale že by dokázal na fleku vymyslet 6 druhů mučení, to jsem nevěřil, a taky jsem mu to řekl. "Tak se vsaď!" "O co?" Lišák mi pošeptal, o co se vsadíme. A já se sázím rád, tak jsme si plácli. "Dobře. Vsaďím se, že tady, teď, nedokážeš vymyslet 6 druhů mučení. Ale různých. Žádný výprask rukou - výprask prutem - výprask páskem. Úplně něco jiného." "Máš mě za podvodníka?" Vytáhl tužku a začal psát. My kluci jsme mu zvědavě koukali přes rameno, jak se stránka začala plnit bolestivými a krutými tresty.

"No teda, to sem fakt nečekal! Uznávám porážku!" Lišák skutečně dokázal na fleku vymyslet pro každého zajatce jiné mučení. "Dobře. Každému dáme 10 minut." Zajatci pochopitelně do notýsku neviděli. Což je ideální. Věděli, že je čeká něco hrozného, ale nevěděli co!

"Tak kdo první?" "První uděláme tohle," zavelel Lišák. "Protože to nefunguje na každého. Musíme vybrat toho, na koho to bude fungovat nejlíp." To mělo logiku. Tři z Veverčáků byli bosí, dva měli boty a ponožky, kterých jsme je rychle zbavili. Každý z nás si obsadil jednoho zajatce a chytl ho za chodidlo. "Tak pánové, teď budete hezky sedět potichu a v klidu. Kdo se první rozchechtá, ten půjde na mučidla. Tři, dva, jedna..." A všichni jsme začali našim zajatcům soustředěně přejíždět prstíkem po chodidle. Šimry, šimry, lechty, lechty! Na obličejích našich obětí byl úžasný pohled. Nikdo nechtěl jít první, všichni se snažili držet. Martin a David se zjevně nudili. Z předchozích hrátek jsme věděli, že ani jeden z nich není lechtivý. Ale ostatní! Ostatní! Honza držel rty pevně sevřené, v obličejí mu škubalo, Jarda dostával málem křeče a zoufale se snažil vyprostit z mého sevření a Filip... Filipovi zrudl obličej a málem mu tekly slzy. "Jahahahaá už dóóóó, už nééé!" "Jíííí, přestáň, to lechtá!" Úplně první vyprskl Filip, ale můj Jarda přišel tak vteřinu po něm. "Fajn. Jardu si chováme na druhé mučení. Ale vítězem je Filip."

Filipa jsme svlékli donaha. Ono by stačilo jenom do trenek, ale jen ať si kluk užije... V rohu místnosti kdysi stál nějaký stroj či co, na zemi po něm zbyly 4 železné kolíky, akorát tak rozmístěné, aby se k nim dal přivázat zajatec. Tentokrát jsme si dali hodně záležet, aby ruce a nohy Filipa byly co nejmíc napjaté. A mučení mohlo začít. Vrhli jsme se na chudáka Filipa jako kobylinky. Šest párů rukou ho nemilosrdně lechtalo a šimralo na těch nejcitlivějších místech. "Hahaha HAAAAHA!!! JAhaa!!!HHAHAHA!! NE, néé, néé, dóóó! Dóóó!" "Hezky drž, Filipku, máš před sebou ještě devět minut 45 vteřin!" Lišák vytáhl pírkó a věnoval se chlapcovým citlivým chodidlům. Já počítal žebra. Nahoru - dolu - nahoru - dolu. Filip se zmítal v poutech, ta ale nepovolila!

Intenzivní lechtání může být nepříjemnější než výprask. Kdo to nezažil, nepochopí. Filip by mohl vyprávět! Prvních pár minut prosil, abysme přestali, tak jsme mu nacpali do pusy ponožku. Pak už sebou jenom škubal. Po pěti minutách mu začaly týct slzy. Ale mučení je mučení a to nemůže bejt příjemný! Konečně deset minut uteklo. Filip ležel na zemi, těžce oddechoval. Odvázali jsme ho z pout a vyndali ponožku z pusy. "V pohodě?" "Jo. Ale byla to síla. Příště rači seřezat."

Jarda byl další na řadě. Při "testu lechtavosti" vypadl jako druhý a jeho citlivá chodidla ho tedy předurčovala pro velmi bolestivé mučení. Položili jsme Jardu na záda a nohy mu přivázali k železné trubce, snad zbytku zábradlí. V tu chvíli Jarda pochopil, co ho čeká. Ale to už Martin vzal rákosku. Plesk! "Jau!" Jardovi se zkroutily prsty na noze. Plesk! "Jau!" A na druhé. Plesk! "Jau!" Plesk! "Jau!" Nejdřív rákoska, potom prut, potom pásek... Různé nástroje dělaly paseku na Jardových citlivých chodidlech. Podle pravidel měl výprask trvat 10 minut, takže jsme postupovali pomalu, přeci jenom, na chodidlech to hodně bolí. Au! AU! AU! AU! Lišák si jako nástroj zvolil březovou metličku, kterou bil opravdu, opravdu lehce, takže rány spíš štípaly, než bolely. "Jestlipak víš, Jardo, že nervy na chodidlech se bolestí neotupují?" Švih! Švih! Švih! "Klidně bych ti moh chodidla bičovat celý den, a tebe by to bolelo pořád jako první rána, víš?" Vystřídali jsme se všichni.

Když mučení skončilo, odvedli jsme Jardu k Filipovi, aby se zotavil. Ale hra musela pokračovat. "Kdo další?" "Teď už je to jedno." 4 zbylí čekali na svůj osud. Byli bosí, na sobě jenom trenýrky. Přesto tu ale byl jeden podstatný rozdíl. Zatímco tři měli na trencích jenom "obyčejnou" bouličku, která dávala tušit jejich klukovskou chloubu, Davidovi se přes látku trenek rýsovalo solidní ztopořené péro. "A hele, Davidka tlačí v kulkách. Tak to je ideální."

Když David uslyšel slovo "kulky", pochopil, co asi přijde. Davida jsme nepoložili na zem, ale přivázali k židli, nohy roztáhli a přivázali k potrubí. Díky tomu jsme měli volný přístup k jeho nejcitlivější části. Havran uchopil Davidovu "ozdobu" do ruky a pevně sevřel. David zatnul zuby a Havran pomalu zvyšoval sílu stisku. "Bolí?" David přikývl. "Chtěl bys přestávku?" David zatínal svaly a snažil se překonat bolest. "Prosím, přestávku!" Havran uvolnil stisk, ale kulky nepustil, David se pořád svíjel bolestí. "Tak dobře, já pustím. Ale bude tě to něco stát... Až budeš chtít přestat, řekneš STOP. A dostaneš minutu přestávku. Ale potom bude plácání. A to bolí. Hodně."

Havran znova přitlačil, David se zapřel proti poutům a jeho obličej se zkrivil bolestí. Zatínal zuby, ale po pár minutách už to nevydržel a začal kňučet a sténat. "Vzdáváš?" "Ne!" Havrana to jen povzbudilo k většímu tlaku. "Vzdáváš? Ne! Ne! Nééé! Havranovi skoro zbělely klouby na ruce, jak tlačil. "STOP! STÓP! Podíval jsem se na stopky. David vydržel 7 minut, což bylo obdivuhodné. Dali jsme mu minutu oddych. Poslední tři si ale užije.

Měl jsem tu čest jít první. Vzal jsem Davidovy už tak zmučené kulky do dlaně a... Plesknul. Zajatecovo tělo s sebou škublo. Po mně šel Klusák. Pak Vlčák. Vystřídali jsme se všichni. A pak od začátku. Trvalo to jenom tři minuty, ale David dostal desítky ran. Skučel a hekal, ale budiž mu ke cti, že (i když to asi byla bolest pořádná), neprosil a neřval. Nesl mučení statečně.

Zlitého potom jsme ho posadili ke kamarádům a vyhlédli si další oběť. Tentokrát to bude Honza.

Lišák vytáhl z "mučící" krabice pytel kolíček. "Všechny?" "Všechny." Honza se málem rozesmál, když viděl, co ho čeká. Ale smích přejde. Kolíčky byly staré, se silným pérem. Honza je doslat všude. Úplně všude. Na bradavky. Na uši. Dokonce i na jazyk (někdy si to zkuste, pěkně to bolí). Desítky kolíček měl na kůži na břiše. Pak se kolíček na bradavce zaříznul. Honza sebou škubl a kolíček z bradavky slétl. "Ale ale, tohle nepůjde. Musíme ho tam připevnit líp." Lišák kolíček vrátil a PŘES NĚJ dal ještě jeden. Honzova bradavka teď byla skřípnuta dvěma kolíčky najednou, což si vysloužilo bolestivý sten, záhy odměněný ponožkou v puse. "Tak, jestli ještě nějaký shodíš, dostaneš místo něj dva. A jestli shodíš i dvoják, dostaneš..." Lišák názorně předvedl kovovou zubatou žabku na závěsy. Tenhle mučící nástroj jsme snad nikdy nepoužívali, protože bolest vyvolaná žabkou je nesnesitelná. Ale jako výhrůžka to stačilo. Honza držel jako beránek. Shodil už jenom kolíček z penisu, ale to snad neúmyslně. Ovšem znáte to, pravidla jsou pravidla.

Kochali jsme se svým dílem - Honza na sobě mohl mít snad stovku kolíček. Jeho penis a koule vypadaly jako jehelníček! Přesto se snažil se nehýbat a jen tiše trpěl. Koukl jsem na stopky. "OK. Sundat." Kolíčky se dají sundávat pomalu a opatrně. I to je dost bolestivé. Ovšem dají se i seškubat. Nemusím doufám vysvětlovat, jakou cestu jsme zvolili.

Z nepřátelské party zbývali už jen Martin a Jirka. Martin je šéf party, toho si necháme nakonec. Na židli šel Jirka. Svlékli jsme ho donaha a k našemu velkému potěšení mu stálo péro. "Copak, copak? Taky tlačej kulky? Abys to neschytil jako David! Už ses dlouho nehonil, co? No tak to musíme napravit." Ale nejdřív jsme mu pevně zavázali oči.

Jirka nevěděl, co se děje. Jako první ucítil na svém penisu chlapeckou ruku. Bylo to příjemný. Snad ho fakt nechťej udělat! Co je to za trest? Nebo je to jenom příprava? Možná nepřátelé doufaj, že po výstřiku bude citlivější na bolest. Nebo ho snad chtějí mučit odpíráním orgasmu? Ale to musí trvat hodiny... Takové myšlenky se mu honily hlavou, když si najednou uvědomil, že honění už mu vůbec není příjemné. Ne, ono to spíš dře. A pálí. A... A... A SAKRA! "Ne! Pálivou omáčku néé!"

Všichni jsme se rozesmáli. Jirkovi netrvalo tak dlouho, než si uvědomil, co ho čeká. Chilli omáčka je účinný mučící nástroj. Má spoustu výhod. Třeba že to bolí, i když nic neděláte. Přestali jsme Jirku honit, posadili se na zem a s pobavením sledovali jeho utrpení. Omáčky se dají udělat různě silné, podle toho, jak moc má oběť trpět. A dnes vzal Lišák tu nejsilnější. Po pěti minutách měl Jirka dost. "Prosím! Prosím! Už to nevydržím!" "Sklapni, jinak ti ho potom neumejeme a bude ti ho muset olízat Honza." Jirkův penis byl rudý a škubal sebou. Bylo jasné, že je doslova v jednom ohni.

Párkrát jsme zlomyslně ptáčka promasírovali, aby se pálení obnovilo. Velmi opatrně, aby náhodou nevystříkl. Pokud by totiž chudák vystříkl, citlivost všech nervů v péru by stoupla naplno a pálení by bylo nesnesitelné. A tak daleko jsme jít nechťeli. I když... Chviléma to vypadalo, že se Jirka udělá sám, bez sahání, jenom účinkem pálivých papriček. Ale nestalo se. Po deseti minutách jsme ho odvázáli. Původně jsme chtěli pálivé koření na ptáku nechat, aby ho musel pusou očistit některý z jeho kamarádů, ale nakonec jsme se slitovali a přinesli kýbl s vodou. Mimochodem - pokud jste to někdy zkusili - voda je na pálení příjemná, ale prvních pár vteřin pálení ještě zesílí.

No a zbýval Martin. Poslední ze zajatců a vůdce party. Věděl, že jsme si na něj schovali něco příšerného, krutého a bolestivého. Strach na něm ale nebyl znát. Ať už bude jeho úděl jakýkoliv, rozhodl se, že ho ponese hrdě a statečně. Nebo spíš drze. "Tak to sem zvědavej, co ste si vymysleli."

Privázali jsme Martina k podlaze, nahatého, s roztaženými rukama a nohama. A aby bylo překvapení větší, zavázali jsme mu oči. A... ŠVIH! Martin ránu nečekal, škubl sebou - a na zadku se mu rozzářil rudý pruh. "Cože?" "No co koukáš! Lechtání, kolíčky, drcení koulí, mučení chodidel a pálivé koření... Ale zatím nikdo nedostal pořádný, poctivý výprask. To nejlepší jsme si schovali na konec.

Martinův výprask trval 10 minut. Jako vůdce party byl zvyklý na tvrdší a delší mučení, 10 minut je pohoda. Ale zadarmo mu to stejně nedáme. Bylo nás šest, každý si vzal jiný nástroj a na Martinově

zadku, zádech, stehnech i lýtkách jsme se poctivě vystřídali, jo, někdy jsme ho "zpracovávali" i dva najednou. Když akce skončila, Martin byl pruhovaný jak zebra.

Slunce akorát zapadlo. Martina jsme odvázáli - skoro nemohl stát, ale za chvíli se vzpamatoval - a odvedli k jeho spolubojovníkům. Mučení skončilo, a musím říct, že to stálo za to. Odvázáli jsme nepřátele a společně vyběhli ven a řádně se vycachtali v potoce - Veverčáci hlavně proto, aby zchladili bolavé rány, my abychom smyli pot - ani nevím, při čem jsem se zapotil víc, jestli při honičkách a rvačkách v lese, nebo při mučení poražených.

Veverčáci odešli domů, já ale ještě nemohl. Uvědomil jsem si totiž, že boty, které jsem vyzul, když jsem se plížil k Honzovi, tam pořád ještě jsou.

Tady by mohla dnešní kapitola skončit, ale o tři dny později měl tenhle příběh dohru. Seděli jsme se opět ve staré továrně, tentokrát bez Veverčáků. Jak jsem říkal, lovecké hry mají sto a jednu variantu. Hra šest na šest je nejzábavnější. Ale když není nepřátelská parta, dá se hrát pět na jednoho. Není to fér, ale o to je to napínavější. Pět lovců má hodinu, přesně hodinu a jenom hodinu na to, aby ulovilo jednu prchající kořist. Když se jim to povede, musí chudák po zbytek dne úspěšným lovcům sloužit jako otrok. Ale když jim náhodou uteče, pak všech pět lovců bude otročit jemu. A to je velká motivace.

"Tak, budeme zase tahat sirky?" Do role kořisti se nikomu nechtělo. "Nene, máme dobrovolníka," prohlásil Lišák. "Ty? Máš chuť nám otročit?" "Ale ne. Jinýho." "To budu asi já," pípl jsem. "Prohrál jsem sázku." Kluci na mě nechápavě koukali. "No, když jsme mučili Veverčáky. Vsadil jsem se s Lišákem, že nevymyslí 6 druhů mučení. No a on je vymyslel a..." "A Kosák se dobrovolně přihlásil." "Tak." Vlčák vytáhl hodinky a začal mi měřit náskok. "Počkej. Na něco jsi zapomněl." "Já doufal, že zapomeneš ty..." "To ani náhodou. Jak zněla sázka?" "No, že budu dobrovolně dělat kořist..." "A dál?" "...nahatej." Kluci se začali šklebit. Tohle bude zábavnější, než kdo z nich čekal. "Tak slíkat!" Shodil jsem tričko, kraťasy, trenýrky i sandály a vyrazil do lesa. Hodina je dlouhá doba. Ale dneska to přežiju. Určitě. Dneska ze sebe vydám všechno a uteču. A pak... Pak se budu smát já!